

når folk har fået afslag på asyl, så er fokus altså på, at deres fremtid er i deres hjemland, og vi hjælper dem også meget gerne med at få startet den tilværelse i deres hjemland.

Hr. Troels Ravns svar er derimod, at selv om man har fået afslag på asyl og man nægter at respektere den afgørelse, så er belønningen i stedet for, at man til gengæld får en opholdstilladelse og en arbejdstilladelse i Danmark. Det er virkelig mangel på logik.

Kl. 16.45

Bjørn Medom Nielsen (S):

Jeg vil gerne prøve at sætte to fakta, som ministeren selv har oplyst, sammen. Det ene faktum er, at der er en lovgivning, L 94, hvori ministeren påstår, at her er taget højde for den situation, vi har på asylcentre med de afviste asylansøgere. Det andet faktum er, at der er flere hundrede børn, der gennem flere år er til stede på de her asylcentre – jeg kan ikke huske grænsen for det, men det var ret lang tid. Det var de 5 børn, der blev til 200 børn, som ministeren korrigerede, og det er o.k. Sådan er det.

De to ting sat sammen må jo betyde, at beslutningsgrundlaget for L 94 ikke var 200 børn, der igennem meget lang tid havde opholdt sig på asylcentre, men 5 børn. Med andre ord har beslutningsgrundlaget for L 94 har været et helt andet end det, det reelt var, og det vil sige, at L 94 altså ikke rækker ind i den fremtid, som vi står over for nu. Er det så ikke rimeligt, vil det ikke være rigtigt at lave en ny lovgivning eller lave L 94 om til at være i overensstemmelse med de faktiske forhold?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det forudsætter, at de tal alene var det, der løftede L 94, og det var de overhovedet ikke. Så nej, og det er sådan set positivt ment, at set snævert i den sammenhæng har børnene og deres vilkår ikke noget med antallet at gøre. Jeg ved ikke, om hr. Bjørn Medom Nielsen mener, at forholdene skal gøres forskellige, alt efter om der er 5 børn eller 220 børn. I den sammenhæng synes jeg måske, det kan være lidt underordnet.

Det, der er afgørende, er, at jeg har kunnet konstatere, at der desværre er rigtig mange – og det er nu dem, der fylder mest i vores asylcentre – der har fået afslag på asyl. Det har jeg forholdt mig aktivt til ved at sige, at vi må supplere de forhold, der er i dag, med at tilbyde dem undervisning og aktivering i håbet om, at det kan være med til at skabe dem en bedre situation og

sikre, at de forholder sig til den virkelighed, at deres fremtid er i deres hjemland, så de hurtigst muligt kan få startet den tilværelse i deres hjemland for deres eget og deres børns bedste.

Bjørn Medom Nielsen (S):

For mig er der ingen forskel på, om det er 1 barn eller 200 børn. Ikke desto mindre brugte ministeren i spørgetimen forrige onsdag præcis det argument, at antallet af børn, som igennem længere tid opholdt sig på asylcentre, og som var børn af afviste asylansøgere, kun var 5. Det var altså ikke det tal, som var blevet omtalt umiddelbart i pressen, hvor der var nævnt flere hundrede, men ministeren kunne altså komme og sige, at det kun var 5.

Så ministeren har altså selv brugt argumentationen, at det er færre, end vi havde regnet med, og der er ingen tvivl om, at når vi står over for at skulle løse en opgave, så er volumen da selvfølgelig en ting, der indgår i, i hvilken grad vi skal gøre et eller andet. Derfor vil jeg spørge ministeren: Jamen har boligforholdene ikke betydning og er vigtige, når så mange børn skal leve sammen med voksne?

Boligforholdene er ikke med i L 94, ikke på anden måde end at de skal være bedre. Der sker noget, Dansk Røde Kors gør nogle ting, men der er ikke nogen mål på. Der er ikke noget om antallet af kvadratmeter, der er ikke noget om antallet af rum, der er ikke noget med særskilt toilet, der er ikke noget med familieliv, der er ikke noget med egen madlavning.

Det forhold må jo have haft betydning. Der er altså forskel på 500 og 200, og ministeren har jo selv brugt forskellen på 500 og 200 tidligere i den her forhandling.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Mit svar gik på, at de nu ikke har spillet en rolle, hvad angår L 94. De kom desværre til at spille en rolle bl.a. i forbindelse med et spørgsmål stillet herved, og jeg har været den første til at betale for den fejl. Jeg er indrettet på den måde, at vi kan have mange politiske uenigheder, men fakta skal være på plads, og det irriterer mig grusomt, når de ikke er det, så det var jeg den første til at erkende, og så snart jeg fandt ud af, at jeg havde fået nogle forkerte tal, gik jeg straks ud med den oplysning.

Jeg har orienteret udvalget, og jeg har orienteret pressen om, at der var sket den her beklagelige fejl, for det kan vi selvfølgelig ikke have. Vi